

7.6.20, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi.

INTROIT Dobrořečit budu Hospodinu v každém čase, z úst mi bude znít vždy jeho chvála. O Hospodinu mluv s chloubou, moje duše, ať to slyší pokorní a radují se. Velebte Hospodina se mnou, vyvyšujme spolu jeho jméno. (Ž 34, 2-4) Haleluja!

PÍSEŇ 182 pán bůh je síla má

VSTUPNÍ MODLITBA

Otče náš nebeský! My často spíše prohráváme, než vítězíme. I minulý týden byl ve znamení mnohých porážek. Nedovedli jsme splnit leckterá předsevzetí, která jsme si dali, a zůstali jsme mnoho dlužni tobě i našim bližním. A ty jsi přece nevymazal naše jména z knihy živých a slyšíš ustavičné přímlyvy, kterými za nás prosí tvůj Syn. Proto můžeme být zde, proto tě můžeme společně oslavovat. Proto tě chceme prosit o tvé milosrdenství pro nás, pro všechny křesťany i pro celý svět. Prosíme za všechny smutné a unavené mezi námi i na celém světě. Vyslyš nás pro Krista Ježíše, našeho Pána. Amen

I. ČTENÍ / Ez 36, 24-28

PÍSEŇ 176 někdo mě vede,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Bože, ve jménu Pána Ježíše Krista prosíme za sbory a církve, kde se lidé shromažďují kolem tvého Slova, naplň naše konání svým Duchem. Dej věrné zvěstování, vděčné naslouchání i ustavičnou připravenost jít cestou Ježíše Krista. Nechť tvoje blízkost, Pane Ježíši Kriste, působí stále novou duchovní obnovu, ve společenství církve i ve světě.

Uvědomujeme si, náš Pane, jak velice tě potřebujeme. Tebe, tvoji blízkost, tvoji pomoc, tvoji spásu. Potřebujeme ji pro sebe sama, pro druhé, pro naši zem, pro celý svět.

Myslíme na to, kolikrát se právo a spravedlnost opouští i v naší zemi. Jak často se jeden raduje z neštěstí druhého, jak se pomluva a křivé obvinění stávají běžnou věcí. Kolik z těch věcí známe docela zblízka. Prosíme: Smiluj se nad námi.

Přiznej se ke všem, kteří neztrácejí povědomí o tom, co je dobré, a při svém každodenním rozhodování se chtějí držet tvé pravdy. Přiznej se ke všem, kteří nedbají na posměch a usilují jít cestou víry, lásky a naděje, cestou pravdy a milosrdenství. Čekáš to i od nás, protože i nás jsi povolal za své učedníky. Nechť se moc tvého Ducha, který tvoří nové věci, projeví i při nás.

Společně se modlíme: Otče náš... Amen

III. ČTENÍ (POSLÁNÍ) Snášejte se navzájem v lásce a usilovně hleďte zachovat jednotu Ducha, spojení svazkem pokoje. Jedno tělo a jeden Duch, k jedné naději jste byli povoláni; jeden je Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, skrze všechny působí a je ve všech. Ef 4,2b-6

POŽEHNÁNÍ Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi. Amen. (2 K 13,13)

PÍSEŇ 487 amen, otče

II. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) / J 3, 1-8

Mezi farizeji byl člověk jménem Nikodém, člen židovské rady. Ten přišel k Ježíšovi v noci a řekl mu: „Mistře, víme, že jsi učitel, který přišel od Boha. Neboť nikdo nemůže činit ta znamení, která činíš ty, není-li Bůh s ním.“ Ježíš mu odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží.“ Nikodém mu řekl: „Jak se může člověk narodit, když je už starý? Nemůže přece vstoupit do těla své matky a podruhé se narodit.“ Ježíš odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího. Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch. Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu. Vítr vane, kam chce, jeho zvuk slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam směřuje. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.“

Milí přátelé v Kristu,

nejlepší nápady někdy člověka napadají v noci. Noc je totiž časem tmy a někdy i temnoty, kdy na člověka není zas tak vidět a většinou má klid a pokoj, takže se i jeho myšlení může na chvíli zastavit nebo jen trochu zpomalit a přijít zase něco jiného nebo i nového, k čemu se za denního světla tolik nedostane.

A jeden takový jde za Ježíšem právě v noci, vyzná mu své uznání, že přišel přímo od Boha a na nic se ho ani neptá a Ježíš mu hned odpovídá, že sice přišel přímo od Boha, ale to ještě nijak nezaručuje, že se tam copak vrátí, ale že to ani nic moc neznamená. Přijít

od Boha ještě neznamená automaticky dojít i do Božího království, ale musí se pro to člověk znovu narodit.

Nikodém to sám vyslovit nemůže, ale Ježíš, který ví všechno, o tom sám začne mluvit. A ví, že právě v noci, kdy jinak všechno spí, se někdy dějí divy, dokonce může proběhnout rozhovor o vstupu do Božího království. A člověk Nikodém od učitele Ježíše na tuto skrytou otázku čeká i odpověď. Přitom uznává, že není vlastníkem pravdy, odchází od těch, kdo z živého Božího slova nadělali teologické paragrafy, jak se to stalo právě farizeům a jde za Ježíšem, který ho okouznil právě svými mocnými činy. Dovede mu přiznat jedinečnost mezi učiteli Zákona včetně toho, že s ním je Bůh.

Ježíš ho však svou odpovědí tak trochu předběhne a vyloží mu, že přijít od Boha ale ani činit znamení v jeho jménu ještě neznamená, že se k němu člověk i vrátí, ale musí se pro tu Boží věc, pro Boží království znovu narodit. A Nikodém mu na to naběhne a rovnou se ho zeptá, jak se může člověk narodit, když už je starý? Nemůže přece vstoupit do těla své matky a narodit se podruhé.

Dobrá otázka pro všechny, kdo smýšlí takto tělesně. Člověk totiž, ač se to někdy nezdá, začíná stárnout, jakmile se narodí, a to i když si myslí, že mládne, věkově tomu tak není a pokud se chce narodit i podruhé, jako že by klidně mohl, tak v tomto tělesném smyslu nemůže, protože už to zkrátka nejde.

Ježíš to však myslí trochu jinak. Narodit se podruhé neboli shůry neboli znovu neznamená jen z vody, ale i z Ducha. Podruhé jsem se narodil, může říct ten, kdo byl nějak blízko smrti a něco nebo někdo mu umožnilo, aby tu byl stále, a ještě i teď s námi. Podruhé se narodit znamená vděčit za svůj život nejen svým rodičům, ale také někomu či něčemu vyššímu, než je člověk sám, ale někdy i bližšímu, neboť Bůh je nám někdy blíž, než si i my sami myslíme. Podruhé se narodit znamená připustit, že můj život copak že odněkud vychází, ale i někam směřuje, a to až tam, kde je třeba i to Boží království. A podruhé se narodit současně znamená nejen z těla, ale právě i z Ducha. Neboli musíte se narodit znovu.

Jedna moje dávná kamarádka mi jednou řekla, láska je jako vítr, nikdy nevíš, odkud přiletí ani kam doletí, jen si tak na chvíli zavane a hned je zase pryč. Jenže to není láska, to je Duch, to je vítr, ten si vane, kam chce, jeho zvuk slyšíš ať už v listích stromů či v hlase Božího volání, ale nevíš, odkud přichází a kam směřuje. To často nevíme ani my sami. Až když se propojí naše tělesná schránka s tou duchovní, náš pozemský lidský život s tím nebeským věčným, pak můžeme říct, že je vše, jak má být a my můžeme i jen tušit, odkud přicházíme a kam směřujeme, zдалipak ne přímo z Božího stvoření, jakkoli pomíjivého a smrtelného až do věčného života s Duchem po boku.

Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha. Tak je to s každým, kdo se narodil z místa Božího přebývání lidskými prostředky nedosažitelného, ale do lidského světa zasahujícího, kdo se narodil znovu, aby splnil i Boží vůli tážající se po tom, k čemu tu člověk vlastně na tom světě je a kdo byl zrozen nejen k času, jak je nám dán i k naší životní zkušenosti, ale i k tomu, aby byl proniknut shora. Aby byl zasažen nejen šípem lásky, šípem Amorovým, který hned zase uletí, ale i Duchem, který přichází ze shora a který tě vede i kam bys snad ani nechtěl, už protože ho nemáš ve své moci. A tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha. Musí se narodit znovu, aby poznal, o čem je v tom lidském životě řeč.

I když nevíš, odkud přichází a kam směřuje. I když nevíš, že kolem tebe už třeba proletěl, i když nevíš, kdo další se k němu přidal, i když nevíš, patří-li jen tobě nebo i někomu jinému. Nevíš nic, řekla mi moje dávná kamarádka, když nad tím vším sama tak přemýšlela. Nevíš, co tě v tom životě ještě potká nebo může potkat, nevíš, odkud přicházíš a kam jdeš, dokud to sám neobjevidíš a nevíš ani to, že se můžeš úplně klidně znovu narodit, i když si myslíš, že už ne, že už jsi na to starý a že už tě v životě ani nic nového nečeká. Jenže to se pak často ani nestačíš divit. Nikdy nevíš, dokud to neobjevidíš, nikdy nevíš, co na tebe ještě v tom životě čeká a nikdy nevíš, co tě ještě čeká, dokud to sám nepoznáš.

A tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha. A s každým je to tak, že se může úplně klidně narodit znovu, aby spatřil Boží království, i když si myslí, že už ne. A s každým je to tak, že k tomu narodit se znovu někdy stačí přijmout Ducha a uslyšet vítr, který jak Duch vane, kudy chce, jen nevíme odkud a kam. Duch jak vítr a vítr jak Duch.

Aby spatřil Boží království. Místo Božího i lidského přebývání. Boží království však není kde, ale když. Království Boží není ani tak místo, ale spíš způsob. Je tam, kde se spolu setkává Bůh a jeho Duch a také člověk a třeba i ten druhý člověk, je tam, kde je Bůh s člověkem a člověk s Bohem, ale i ostatními lidmi a je tam, kde bychom časem chtěli být všichni. Království Boží je světem, ale také důvodem, proč tu jsme i my, o čem sice nevíme, odkud přichází a kam směřuje, ale chceme tam taky už proto, že je to i kýžený cíl všech našich cest. Cíl, který se nám postupně ukazuje a který můžeme spatřit jen díky tomu, že rodíme vždy znovu a znovu, aniž o tom často víme, protože jak si i ten Duch vane, kam chce, tak i naše životy se často mění, jak chtějí, jen si to tak často ani neuvědomujeme.

Naše životy totiž nejsou jen snůškou theologických či právnických paragrafů, ale skutečnými životy z živého Božího slova stvořeny i vytvořeny. Naše životy jsou životy, které nežijeme jen sami pro sebe, ale i pro někoho, kdo je v nich spolu s námi.